

Huỳnh Văn Tiên

Vnthuquan.net, 2009.

ÂM HƯỞNG MỘT LỜI YÊU

Nhìn gương mặt tiêu tụy của Ngọc đang thêm thiếp trong giấc ngủ một nhọc trên giường bệnh mà tôi nghe như cả trái tim mình đang quặn lên từng cơn đau nhói. Tôi thấy vô cùng hối hận vì đã quá ích kỷ trong mấy năm nay, để cho người vợ yêu thương của mình phải ôm ấp nỗi đau buồn theo năm tháng chất chồng, cho tinh thần suy nhược, cho thể chất hao mòn, đến đổi phải mang chứng bệnh trầm kha, không dễ gì phục hồi nhanh chóng được. Thì ra, dù đã nhiều năm trôi qua rồi, mà nàng vẫn chưa quên được mối tình cảm thiết tha của thời con gái. Tôi thấy thật khó có thể tha thứ cho mình, khi chỉ vì bản thân mà cố níu kéo, lưu giữ một hạnh phúc không hiện hữu, một tình cảm đơn phương, một gia đình không trọn vẹn.

Trước đây, tôi vẫn thăm hy vọng là, có một ngày nào đó, Ngọc sẽ cảm động trước tình cảm chân thành tha thiết của tôi. Bây giờ, tôi mới biết được là những hy vọng của mình chỉ là ảo mộng, và thời

gian trôi qua, chỉ dần mòn giết chết bản thân nàng.

Năm năm trước, tôi về Việt Nam kết hôn với Ngọc do sự sắp đặt của cha mẹ hai nhà. Đám cưới xong tôi mới biết được là Ngọc bằng lòng làm vợ của tôi, không phải vì có chút tình cảm nào với tôi, mà chỉ vì muốn hy sinh để cho cha mẹ nàng vượt qua khỏi cơn ngặt nghèo, túng bấn. Mãi đến sau này, tôi lại tình cờ phát hiện thêm rằng cái ngày vui vẻ hạnh phúc nhất của đời tôi, lại là ngày mà vợ tôi phải chịu không biết bao nhiêu là buồn khổ, phải rơi không biết bao nhiêu là nước mắt, khi cắn răng, cắt đứt mối tình đầu thơ mộng của mình, để về làm vợ một người không quen biết, chẳng thương yêu. Tôi biết phải làm sao đây khi mọi sự đã xảy ra rồi, chỉ biết tự hứa với lòng là trong suốt cuộc đời này, sẽ thương yêu nàng hết mực, sẽ chăm sóc nàng thật chu toàn, ngỗ hầu bù đắp lại phần nào những mất mát khổ đau mà nàng vừa gánh chịu.

Khoảng gần một năm sau ngày cưới, Ngọc sang được Canada này để đoàn tụ với tôi. Mới đây mà đã hơn bốn năm rồi. Trong suốt bốn năm trời, tôi lúc nào cũng cố gắng hết sức mình để mang đến hạnh phúc cho nàng, và để chứng minh cho Ngọc thấy rằng tôi thương yêu nàng nhiều lắm. Bốn năm dài đằng đẳng, tôi thật mỏi mòn mong đợi một lần nghe được câu nói yêu thương của Ngọc, hay một lời gì đó có thể cho tôi thấy rằng nàng đã không còn hối hận trong lòng về quyết định từ bỏ tất cả những gì thân thương nhất trên đời, để sang bên này làm vợ của tôi. Nhưng, cả một nụ cười âu yếm dành cho tôi hình như cũng không có, nói gì đến những câu nói thương yêu, những lời không hối hận. Cái ý nghĩ cho rằng mình không phải là người có thể mang được hạnh phúc đến với người mình thương yêu, quả thật đã làm cho tôi đau lòng lắm. Nhưng biết trách ai bây giờ, tôi

chỉ biết tự trách mình đã dại dột yêu thương, và thành hôn với một người chẳng dành cho mình một chút chi tình cảm.

Sự thật mà nói thì trong cuộc sống gia đình vợ tôi cũng là một người vợ đảm đang. Ở trong nhà, nàng chăm sóc cho tôi thật chu toàn. Bên ngoài, nàng làm việc rất vất vả để chia xẻ khó nhọc với tôi. Hai năm trước, Ngọc còn sinh cho tôi một đứa con gái thật kháu khỉnh, dễ thương. Không biết có phải chính vì bé Thu, con chúng tôi, mà tôi cứ mãi bám víu lấy cuộc hôn nhân không trọn vẹn của mình. Tôi còn muốn lưu giữ lại gì nữa đây, khi đã biết là Ngọc không thể nào quên được mối tình cũ của nàng. Tôi còn hy vọng chi nữa chứ, khi đã hiểu ra rằng những ước mơ của mình sẽ không bao giờ trở thành sự thật. Hay tôi sợ mất mát gì chẳng, khi sự thật mình có từng sở hữu gì đâu để mà mất mát.

Sau khi sinh bé Thu, Ngọc có vẻ được vui rất nhiều, chứ không còn u sầu như trước nữa. Lúc đó, tôi đã hy vọng rất nhiều là sự ra đời của con thơ có thể trở thành sợi tơ tình vương vấn, trói buộc chúng tôi mãi bên nhau, và giúp cho Ngọc quên đi những kỷ niệm của hôm nào. Nhưng, hy vọng kia đã tan thành mây khói sau chuyến về Việt Nam thăm nhà của vợ chồng con cái chúng tôi nửa năm về trước. Trong thời gian viếng thăm bên đó, có người cho tôi biết là Ngọc đã nhiều lần đi tìm người tình cũ của nàng. Lúc ấy, có lần nàng hỏi tôi một số tiền, nói là để giúp đỡ bạn bè một số vốn mà buôn bán làm ăn. Tôi cũng không hỏi nhiều làm gì, dù sau, giúp đỡ bạn bè cũng là chuyện tốt. Sau này tôi mới biết được, bạn bè mà nàng nói chính là người đó. Nhưng, những chuyện đó thật ra cũng không đáng để cho tôi hoài nghi vợ mình. Quả thật, dù sao đi nữa, thì anh ấy cũng là bạn của vợ tôi mà. Đã là bạn bè với nhau thì có gặp gỡ hay giúp đỡ tiền

bạc cho nhau cũng đâu có chi là không đúng. Tuy có mơ hồ linh cảm ra được là Ngọc vẫn còn lưu giữ trong lòng rất nhiều tình cảm với người tình năm cũ, nhưng tôi không hề nghĩ rằng vợ tôi lại làm ra chuyện gì có lỗi với chồng. Rồi một chuyện không hay xảy ra làm cho niềm tin của tôi lung lay tận gốc rễ, và những niềm hy vọng mà tôi ôm ấp bấy lâu nay, phút chốc bỗng tan biến thành mây khói.

Hôm ấy, anh Hoàng, người yêu cũ của Ngọc, hẹn tôi ra quán để nói chuyện. Tôi, vì muốn tạo nên một chút tình cảm với bạn cũ của vợ mình, đã bằng lòng đơn thân phó hội. Khi tôi đến thì anh đã ngà ngà say, và tỏ ra buồn bã lắm. Có lẽ anh ta đã không dần được cơn đau khổ đang tràn ngập ở trong lòng, nên đã tuôn ra rất nhiều lời oán trách. Anh cho rằng chính tôi là thủ phạm đã cướp mất đi những gì hạnh phúc nhất của đời anh, đã xô đẩy anh vào một xó tối tăm nhất của cuộc đời, và đã biến anh thành một phế nhân không hơn không kém, không còn chút gì để gọi là tương lai và lẽ sống ở trên đời. Khi nghe những lời buộc tội đó, tôi thấy vô cùng xót xa trong dạ. Quả thật, nhìn hình hài của anh ta lúc ấy, thì những lời oán trách kia, không phải là quá đáng. Tôi chỉ biết buồn thôi, chứ biết nói gì cho phải. Không lẽ lại nói với anh ta rằng hoàn cảnh của tôi cũng phũ phàng cay đắng lắm, vì người vợ thương yêu đầu ấp tay gối của mình lúc nào cũng luôn nhớ nhung về một người nào khác. Không lẽ lại để cho anh ta biết được rằng những thứ mà anh có được bây giờ mới chính là những gì tôi ước ao thêm muốn. Thôi, thà yên lặng là hơn. Tôi nghe hết những lời oán trách và ngỏ ý muốn ra về. Và, chính là lời nói cuối cùng của anh ta đã làm cho tôi đau lòng khôn tả. Anh nói với tôi rằng tôi đừng nên lấy làm đắc ý vì được ở bên cạnh Ngọc, rằng người chiến thắng sẽ vẫn mãi là anh ta, bởi vì, Ngọc đã

hứa với anh ta rằng tôi chỉ được con người của nàng thôi, còn trái tim luôn chan chứa tình yêu thương tha thiết của nàng, suốt đời này sẽ thuộc về người tình năm cũ. Nghe xong câu nói ấy, tôi thấy trái tim mình như muốn nát. Tôi quày quả bước nhanh ra khỏi quán, nhưng tiếng cười đắc thắng quái ác đó, hòa lẫn với những âm hưởng vọng vang từ lời nói yêu thương kia của Ngọc, vẫn vang vọng bên tai tôi, từ hôm đó đến bây giờ.

Sau hôm đó, thái độ của tôi đối với Ngọc đã không còn giống như trước nữa. Tình yêu của tôi đối với nàng vẫn không hề phai nhạt, nhưng niềm tin đã không còn, và hy vọng đã hoàn toàn lụn tắt.

Chúng tôi từ Việt Nam trở về đây đã được hơn nửa năm rồi. Nửa năm nay, mỗi một ngày trôi qua là mỗi một ngày tôi chịu đựng biết bao nhiêu là đớn đau buồn tủi. Tôi nghĩ, vợ tôi chắc cũng chẳng hơn gì. Tự ái của một gã đàn ông thất bại trên tình trường không cho phép tôi biểu lộ những cử chỉ chăm sóc yêu thương đối với người chẳng hề xem sự chăm sóc yêu thương của mình là cần thiết. Thời gian gần đây, vợ tôi có vẻ buồn bã lắm. Tôi thấy vô vàn đau xót khi phát hiện ra rằng người vợ mà tôi tha thiết thương yêu, ngày càng xanh xao vàng vọt. Tôi không biết được nỗi khổ của vợ tôi khi yêu một người mà lại sống chung với một người khác nó to lớn đến dường nào. Tôi cũng không cảm giác ra được nỗi khổ của anh Hoàng khi người mình yêu lại đêm ngày ở bên cạnh người ta nó sâu nặng tới bao nhiêu. Tôi chỉ biết được nỗi khổ mà bản thân mình đang đeo đẳng ở trong lòng, khi người vợ mà mình thương yêu hơn tất cả mọi thứ ở trên đời, người vợ mà cái hình hài ngày đêm luôn cận kề bên cạnh của mình, nhưng tâm hồn và trái tim lại gửi trao về một người nào đó ở tận phương trời xa thăm thẳm. Cái nỗi khổ đó thật vô

cùng khó chịu đựng. Nó ngày đêm như bóp nát trái tim, như giày xéo từng đoạn ruột. Nó làm đau buốt tâm linh và giết chết cả một cõi lòng.

Yêu người trao hết tim mình

Mà người cứ mãi vô tình với ta

Bên người cứ ngỡ như xa

Đắng cay ta đếm sâu qua cõi lòng

Mấy tháng nay Ngọc dường như có điều gì đó muốn nói thẳng với tôi, nhưng lần nào tôi cũng tìm cách thoái thác, lẩn tránh. Tôi sợ cái nội tâm mềm yếu của mình không chịu đựng nổi một câu nói biệt ly. Tôi sợ đánh mất đi một hạnh phúc tạm bợ mà tôi đã cố tình lưu giữ trong suốt mấy năm trường. Tôi sợ bé Thu sẽ mất đi một người mẹ trong lúc tuổi vẫn còn thơ ngây vụng dại. Những nỗi sợ hãi đó đã làm tôi mất đi khí khái của một đấng nam nhi. Để những tháng ngày qua cứ chậm chạp trôi đi như nhẩn tâm đùa giỡn với những kẻ đang tha thiết yêu đương, và vì yêu đương mà đau khổ. Để vợ tôi cứ phải ôm ấp đau sầu, sống kiếp sống thừa bên chồng con mà lòng không quên được mối tình tuyệt vọng. mấy lúc gần đây, nàng đau buồn đến nỗi không còn tha thiết đến việc uống ăn chi nữa. Mỗi đêm, phải nhờ đến thuốc ngủ mới giúp nàng dễ được giấc nồng. Cuối cùng suy yếu đến nỗi phải lâm cơn trọng bệnh. Tôi đau lòng khôn tả. Tôi oán trách mình thật nhiều vì đã quá ích kỷ mà cố níu kéo những gì chẳng thuộc về mình. Những giận hờn trước đây, giờ đã hoàn toàn tan biến, chỉ còn lại trong tôi nỗi hối hận triền miên.

Giây phút này đây, trong hoàn cảnh không gian này, đối diện với cái không khí lạnh lẽo bao trùm của bệnh viện, tôi mới hiểu được rằng tất cả những gì thuộc về tôi đều không còn là quan trọng nữa. Quan trọng nhất đối với tôi bây giờ là sinh mạng, là sức khỏe, là niềm vui, là hạnh phúc của Ngọc. Hạnh phúc có được khi tha thiết yêu thương một người, không nhất thiết là phải suốt đời được ở bên cạnh người đó. Mà chính là, suốt cuộc đời này, mình thấy được, hay biết được, họ luôn vui vẻ hạnh phúc là đã quá đủ cho mình rồi. Lý lẽ chỉ đơn giản như thế thôi, mà mãi đến bây giờ tôi mới hiểu ra được.

“Phương,” Ngọc cất tiếng yếu ớt gọi tôi.

“Ngọc, em tỉnh rồi hả?” Tôi mừng rỡ hỏi một câu thừa thãi.

“Dạ,” nàng trả lời và chống tay vào mép giường toan ngồi dậy.

Tôi nắm lấy tay nàng ngăn lại.

“Em nằm nghỉ cho khỏe đi Ngọc,” tôi nói.

“Em muốn ngồi dậy. Em muốn nói chuyện với anh,” nàng trả lời, mắt nhìn tôi tha thiết.

“Em cứ nằm yên đi, để anh nâng giường lên,” tôi vừa nói vừa đứng lên với tay bấm nút, nâng phần giường phía đầu nằm cao lên cho Ngọc tựa.

“Con đâu rồi anh?” Ngọc hỏi.

“Anh đã gửi con cho Dì Sáu từ hôm qua rồi em à,” tôi trả lời.

“Bác sĩ có cho biết khi nào em về được không anh? Em muốn sớm về nhà. Em đâu có sao đâu.”

“Bác sĩ nói sức khỏe em yếu lắm, phải ở đây một thời gian để được chăm sóc.”

“Họ có nói em bệnh gì không anh?”

“Bác sĩ nói em không ăn uống lâu quá nên thân thể rất suy nhược vì

thiếu dinh dưỡng trầm trọng. Bây giờ đã trở thành bệnh mất quân bình ăn uống. Hiện thời bác sĩ dùng thuốc để tiếp dinh dưỡng cho em. Mai mốt, khi em hồi phục trở về nhà, sẽ có nhân viên dinh dưỡng đến nhà để chỉ dẫn phương thức ăn uống cho em quen dần lại. Ngọc à! Sao em không ăn uống gì hết vậy? Em làm cho anh lo lắng lắm em biết không?”

“Em xin lỗi anh, em cũng muốn ăn lắm, nhưng em ăn hồng được.” Nghe giọng nói yếu ớt của Ngọc, tôi thấy thật đau xót ở trong lòng. Chúng tôi yên lặng một lúc lâu. Ngọc nhìn thật sâu vào mắt tôi, như có điều gì muốn nói.

Mấy hôm nay, cứ ngỡ rằng mình đã chuẩn bị tinh thần rất sẵn sàng cho giây phút này, nhưng đến giờ tôi mới biết rằng cho dù có chuẩn bị kỹ càng đến đâu cũng khó tránh khỏi đau lòng khi nghe lời từ ly của Ngọc. Nhưng dù có đau buồn đến đâu đi chăng nữa, tôi cũng phải dứt khoát với lòng, chứ không thể nào tiếp tục như thế này, để mối tình tuyệt vọng kia, dần dần cướp đi cuộc đời của Ngọc.

Không, tôi không thể nào ích kỷ như trước đây nữa. Năm năm qua, Ngọc đã chịu đựng quá đủ đầy đau khổ. Tôi không có quyền bắt nàng phải tiếp tục chịu đựng thêm bất cứ khổ đau nào, dù chỉ trong một vài phút giây ngắn ngủi. Ngọc ơi, anh yêu thương em nhiều lắm. Nhiều đến nỗi có thể vì em mà chấp nhận mọi đau thương và bất hạnh cho mình. Miễn sao em mãi mãi được an vui và hạnh phúc. Lòng đã quyết, tôi nhìn thẳng vào mắt Ngọc, như sẵn sàng để nghe những gì mà bấy lâu nay mình cố tình trốn tránh.

“Phương à! Em có chuyện này muốn nói với anh,” Ngọc nói ngập ngừng như dò xét phản ứng của tôi.

Tôi chờ đợi, như một tên tử tội chờ đợi ngọn đao vô tình của đao phủ

thủ đang sắp sửa chém xuống đầu mình. Tôi thấy giây phút này chẳng đáng sợ chút nào. Thì ra là như thế. Người ta thường nói là giây phút đối diện với cái chết không đáng sợ bằng những phút giây đang chờ đợi tử thần. Mấy tháng nay, tôi phập phồng lo sợ cái giờ phút nghe được những lời tạ từ của Ngọc. Bây giờ, phút giây này đã điếm, mà lòng tôi lại thanh thản lạ thường.

Nói đi em chỉ một lời vĩnh biệt

Một lời thôi rồi trọn kiếp chia phôi

Mãi về sau chiếc bóng một mình tôi

Sầu hiu hắt thương khối tình tan vỡ

Một lời thôi rồi muôn trùng cách trở

Suốt cuộc đời hai lối rẽ xa xôi

Tháng năm dài thui thủi kiếp đơn côi

Ôn kỷ niệm luyến thương về dĩ vãng

Tôi nhìn vào mắt vợ tôi, như khuyến khích. Ngọc lộ vẻ bối rối qua nét mặt. Cũng đúng thôi, những lời ly biệt nào lòng, đâu dễ dàng gì thốt ra miệng được. Bất giác, tôi thấy thương hại vợ tôi thật nhiều. Tôi nắm lấy tay nàng nhỏ nhẹ:

“Ngọc à! Em không cần phải nói ra đâu. Anh đã hiểu hết rồi.”

“Thật sao anh?” Nàng ngạc nhiên hỏi, mắt ánh lên những tia sáng long lanh hoan hỷ.

Tôi nhẹ nhàng gật đầu, lòng vô cùng chua xót.

“Em đừng lo nghĩ gì nữa. hãy an tâm mà tịnh dưỡng cho sớm phục hồi sức khỏe. Anh hứa với em là, khi em khỏe lại rồi, chúng ta sẽ ly

dị với nhau ngay,” tôi cố giữ giọng thật bình thản, nhưng cũng không tránh khỏi nghẹn ngào khi nói đến hai chữ ly dị.

“Ly dị? Tại sao lại phải ly dị? Có phải em đã có lỗi làm gì không?”

Ngọc sững sốt, nước mắt đã chực ứa ra ngoài.

“Không, không, em đâu có lỗi gì chứ. Anh chỉ muốn cho em có cơ hội làm lại cuộc đời, và không bao giờ phải chịu đau khổ nữa,” tôi nói thật nhanh, như ngu ngơ tin rằng những lời nói của mình có thể kịp thời ngăn chặn lại những giọt nước mắt sầu bi của nàng, sắp tuôn tràn ra khoé.

“Có phải anh đã hiểu lầm em điều gì không? Có phải vì chuyện xảy ra khi mình về Việt Nam lần vừa rồi không anh?” Vợ tôi đưa luôn bàn tay kia sang, nắm lấy tay tôi, vừa lay, vừa hỏi.

Tôi lúng túng không biết phải trả lời sao cho phải.

“Phương ơi! Mấy tháng nay em biết anh buồn về chuyện em đi gặp Hoàng, và còn cho anh ấy tiền nữa. Nhưng anh cứ bận rộn hoài, làm cho em không có cơ hội nói được.”

Nước mắt của vợ tôi lúc này đã chảy chan hoà trên má. Mỗi một giọt nước mắt của nàng rơi, là mỗi một lần tim tôi se thắt.

“Em dùng số tiền đó, một phần muốn giúp đỡ anh ấy làm lại cuộc đời, một phần để lương tâm mình khỏi cắn rứt vì đã phụ rẫy một mối tình, để anh ta phải đau buồn, tiêu cực, buông xuôi luôn cả cuộc đời của mình. Em là người có lỗi trong chuyện này, em phải làm một cái gì đó để giúp anh ta phấn chấn mà làm lại cuộc đời, em mới an lòng được, anh biết không Phương?” Ngọc lay tay tôi thật mạnh, như muốn tôi hiểu được những gì ôm áp trong tận cùng tâm thức của nàng.

Tôi quả thật hiểu được điều này mà. Trước đến giờ, tôi vẫn cho rằng

nàng làm như thế là hoàn toàn đúng, chứ đâu có gì sai trái.

“Anh biết được mà. Trước đây anh cũng đồng ý với em về chuyện này mà,” tôi nói thật lòng.

“Vậy tại sao anh còn trách em? Tại sao lại đòi ly dị?”

“Tại vì khi ly dị xong rồi, em sẽ không còn ràng buộc gì với anh nữa. Em có thể về Việt Nam sống hạnh phúc với người em thương yêu, hay bảo lãnh anh ta sang đây cũng được,” tôi nói ra lời làm đau buốt trái tim mình.

Ngọc nhìn tôi giây lâu, như muốn xác định rõ ràng chính tôi là người vừa thốt ra câu nói ấy.

“Tại sao anh lại có thể nói với em những lời như thế hả Phương? Em đau lòng lắm anh biết không?”

Nước mắt của Ngọc rơi còn nhiều hơn trước nữa, và dĩ nhiên, trái tim tôi, cũng đau nhói nhiều hơn.

Tôi bối rối thấy rõ. Không biết mình đã nói, hay đã làm sai điều gì nữa. Tôi đảo mắt nhìn quanh, cố tìm một mảnh khăn giấy, hay một cái gì đó, khả dĩ có thể lau hết đi những giòng lệ đang tuôn rơi xối xả của nàng, và cũng để làm vơi bớt đi cơn đau buốt giữa tim mình.

“Anh chỉ muốn em được suốt đời hạnh phúc bên cạnh người em yêu thương,” tôi lúng túng, e dè, cẩn trọng từng lời nói của mình, lòng phập phồng lo sợ những giòng lệ kia sẽ tiếp tục tuôn rơi, và những cơn đau nhói kia sẽ tiếp tục hành hạ trái tim này.

Ngọc nhìn tôi dò xét, như muốn vạch trần ra những ý nghĩ thầm kín mà tôi đang che giấu ở trong lòng.

“Nếu anh muốn em được suốt đời hạnh phúc bên cạnh người em yêu thương, thì tại sao lại đuổi xua em chứ. Người em yêu thương chính là anh mà,” Ngọc nói ra lời mà tôi nghĩ chỉ trong chiêm bao

mình mới có thể nghe được.

Tôi tưởng chừng như mình là một người đang lạc lõng ở một thế giới nào xa xăm lắm. Ở nơi đó, chỉ xảy ra toàn những chuyện trái ngược với thực tại của cuộc đời. Tại sao người nàng thương yêu lại có thể là tôi chứ. Trước đây, tôi đã từng khắc khoải chờ mong nghe được những lời này. Nhưng sau chuyến về Việt Nam thăm nhà lần vừa qua, nỗi chờ mong khắc khoải kia, đã không còn tồn tại trong lòng tôi nữa.

Tôi nhìn vợ tôi, lòng không tin những gì mình vừa nghe là sự thật.

“Em nói sao? Em yêu thương anh? Trước giờ, em chưa bao giờ nói là em yêu thương anh mà,” tôi hỏi, lòng vẫn đầy hoang mang, khúc mắc.

“Em muốn nói với anh những lời này lâu rồi, nhưng mà em thấy ngượng miệng quá. Mấy năm nay, em cứ mong anh hỏi một câu em có yêu thương anh không, nhưng anh không bao giờ hỏi. Suốt mấy tháng qua, thấy anh có vẻ buồn lắm, em nghĩ chắc là vì chuyện xảy ra ở Việt Nam, em muốn giải thích với anh, và cũng muốn nói với anh là em yêu thương anh nhiều lắm,” Ngọc nói và nhìn tôi như đợi chờ một phản ứng gì đó của tôi.

Trong giây phút này, tôi không biết phải nói sao, hay làm gì mới đúng. Đầu óc tôi rối bời, tâm tư tôi hỗn độn, hoàn toàn không thể phân biệt ra được giữa những suy nghĩ tôi ôm ấp trong lòng suốt mấy năm nay, và những lời nói vừa rồi của Ngọc, điều nào mới là sự thật.

“Phương! Anh có hiểu được nỗi lòng của em không? Sao anh không nói gì với em hết vậy?” Ngọc hỏi, hai tay nàng xiết chặt tay tôi hơn.

“Anh... anh thấy...thấy bất ngờ quá. Sau chuyến về thăm nhà của

mình, anh tưởng... tưởng..." tôi ấp úng, lòng vô cùng ngượng ngùng khi phải nói ra những suy nghĩ của mình.

"Có phải anh nghĩ rằng em đi gặp anh Hoàng, và đưa tiền cho anh là vì em còn thương anh phải không?" Vợ tôi hỏi, và nước mắt lại chảy dài trên đôi gò má xanh xao, gầy guộc.

"Phương ơi! Anh đã ngờ oan cho em rồi. Em gặp anh Hoàng vì em nghĩ rằng chính em là thủ phạm đã xô đẩy anh ấy vào một nẻo rẽ tối tăm nhất của cuộc đời anh. Em thấy không được an lòng và nghĩ là mình có trách nhiệm giúp anh ta quên đi niềm đau cũ mà làm lại cuộc đời. Em muốn dùng lời khuyên sau cùng của mình, và số tiền mà chúng ta đã dành dụm được trong mấy năm nay, để giúp anh ấy, và cũng để xoa dịu cho lương tâm mình đỡ phần cắn rứt. Em cũng thấy có lỗi với anh nhiều lắm, vì đã xài hết số tiền anh vất vả kiếm được vào một việc như vậy. Nhưng em cũng tự an ủi mình rằng, anh là chồng của em, anh sẽ vui lòng chung vai gánh vác với em những gì mà em có trách nhiệm phải gánh vác," Ngọc nói một hơi dài qua làn nước mắt, như muốn trút hết với tôi những nỗi niềm riêng bấy lâu nay lưu giữ ở trong lòng.

"Tuy không hoàn toàn hiểu được ý của em lúc đó, nhưng anh chưa bao giờ trách em về chuyện ấy," tôi phân bua với Ngọc, lòng thật xốn xang trước những giòng lệ thương tâm đang vì đâu mà tuôn chảy.

Tôi muốn nói cho Ngọc biết rằng quả thật mấy tháng nay tôi đau buồn nhiều lắm, nhưng nỗi buồn đau kia không phải gây ra bởi những gì nàng vừa nói, mà chính là vì những lời lẽ của nàng mà tôi nghe được từ miệng anh Hoàng cái ngày gặp nhau nơi quán nước. Nhưng tôi chỉ lặng yên, vì không biết phải mở lời thế nào cho phải.

"Vậy tại sao mấy tháng nay anh lại đối xử với em như vậy? Cách cư

xử của anh đối với em trong cuộc sống gia đình đều hoàn toàn thay đổi hết. Những hành động săn sóc, những cử chỉ yêu thương, những lời nói ân tình, đều hoàn toàn tan biến hết. Những thứ đó là niềm vui, là hạnh phúc, là lẽ sống của cuộc đời em. Tất cả những thứ đó, anh đã từng thảng từng ngày, mang đến cho em, rồi trong một phút một giây, anh nhấn tâm lấy lại tất cả. Anh đã làm cho em chết cả một cõi lòng, anh có biết không Phương?

“Anh còn nhớ không? Ngày đầu tiên em sang đây, anh đã nói với em là em đã bỏ lại tất cả những gì thân thương xinh đẹp nhất của đời con gái, bỏ lại tất cả những người thân mà em yêu thương trân quý nhất ở trên đời, để sang đây làm vợ của anh. Vì thế, anh sẽ đối xử với em thật tốt để đền bù lại những mất mát của em, và suốt đời này, anh sẽ không bao giờ làm cho em buồn, em khổ, vậy mà...” Chỉ nói đến đây thôi, rồi Ngọc tức tưởi, ghen lời không nói thêm gì được nữa. Có lẽ những giọt lệ bi ai đã chảy nên thành suối, và vì trong một lúc không thể tràn dâng hết ra ngoài, nên suối lệ kia, chảy ngược vào bên trong, tràn ngập cả tâm hồn, làm cắt ngang một giọng âm thanh đứt quãng.

Tôi cũng ghen ngào, rơi nước mắt. Qua ánh mắt nhạt nhòa, che phủ bởi suối lệ tràn dâng, tôi nhìn thấy hình ảnh mờ ảo của Ngọc đang buông tay tôi ra, rồi kéo vạt áo lên lau đi giọt lệ.

Lệ buồn em khóc bấy nhiêu thôi

Đủ khiến lòng tôi nát cả rồi

Nếu mà lệ cứ tuôn rơi mãi

Tôi sợ tim mình sẽ vỡ đôi

Mỗi giọt nước mắt của Ngọc rơi không làm cho trái tim tôi nhói đau giống như trước nữa. Mà mỗi giọt nước mắt đau lòng kia, cùng với mỗi lời lẽ trách hờn cay đắng đó, giờ đây, như từng mũi dao đâm ngập vào trái tim mềm yếu của tôi, từng nhát, từng nhát một.

“Anh xin lỗi em. Anh thật sự không biết là đã làm cho em buồn như vậy. Còn những hành động sẵn sóc, những cử chỉ yêu thương, những lời nói ân tình mà em vừa nói, anh vẫn luôn lưu giữ trong lòng, không để lộ ra ngoài, bởi vì, anh nghĩ rằng, em không cần nó nữa,” tôi nói, bằng tất cả xúc cảm ở trong lòng.

“Nếu không giận em, tại sao anh lại nghĩ như vậy chứ? Tại sao mỗi lần em muốn giải thích, muốn nói chuyện với anh, anh đều tìm có để lẩn tránh? Mấy tháng nay, em đau lòng lắm. Lúc đầu, em còn nghĩ là anh không còn thương em nữa. Cái ý nghĩ đó làm cho em đau khổ lắm anh biết không Phương? Nhưng, có đêm đó, anh tưởng em ngủ say, anh nắm lấy tay em, anh nói:

‘Ngọc ơi! Anh yêu thương em nhiều lắm. Em làm cho anh đau khổ lắm, em biết không?’

“Lúc đó em mới biết là em đã trách lầm anh. Em biết anh thương em nhiều lắm, và cũng giận em nhiều lắm, nên từ hôm đó, em lúc nào cũng muốn giải thích cho anh hiểu, và cũng muốn nói cho anh biết tình cảm của em đối với anh, nhưng mà đâu có dịp,” Ngọc vừa khóc vừa nói hã hê, như đã chờ đợi cơ hội này từ lâu lắm.

Tôi thấy xấu hổ vô cùng như một tên trộm bị bắt quả tang hành vi sai trái của mình. Nhưng mãi đến lúc này, tôi cũng vẫn còn thấy rất khó hiểu trước những lời nói yêu thương của vợ mình.

“Anh biết không Phương, mấy tháng nay, những giây phút hạnh phúc của em chính là những giờ phút giả vờ say ngủ đó. Vì những lúc như vậy, em mới nhận được tình cảm yêu thương mà anh dành cho em. Mỗi đêm, anh đều tưởng em uống thuốc ngủ, nhưng em đâu có uống. Em thà phải thức trắng một đêm, chỉ để nghe một câu nói yêu thương của anh cũng là quá đủ. Những lúc nghe anh nói như vậy, tuy đã nghe rất nhiều lần, nhưng lần nào em cũng suýt bật khóc. Khó khăn lắm em mới cầm được, để anh khỏi phát hiện.”

Tôi đi từ ngạc nhiên này, đến bất ngờ khác. Lẽ nào lại có thể như thế được hay sao. Không phải vậy đâu. Ngọc đâu có thể nào thương yêu tôi được. Vì nếu yêu tôi, thì đâu có thể nào lại nói ra những lời như trước đây đã nói với anh Hoàng.

“Phương à! Nếu anh còn thương em như vậy, tại sao mỗi lần em muốn giải thích với anh, anh đều lẩn tránh?” Vợ tôi lặp lại câu hỏi này thêm lần nữa.

“Tại vì, mỗi lần như vậy, anh đều tưởng rằng em muốn chia tay với anh, để có thể nói lại cuộc tình dang dở ngày xưa,” tôi nói, trong tâm tư không tránh khỏi dâng lên một nỗi niềm xấu hổ cho cái rụt rè, và ích kỷ của mình.

“Em xin lỗi, vì đã làm cho anh hiểu lầm, và buồn như vậy,” Ngọc nói với tôi, mắt ánh lên những tia sáng long lanh, phản chiếu qua sóng lệ ngập tràn.

Có lẽ, nàng nghĩ rằng mình đã thấu hiểu được tất cả những gì tôi chất chứa ở trong tim.

“Ngọc ơi! Em thật sự thương yêu anh sao?” Tôi hỏi, chỉ để hỏi mà thôi, chứ thật ra, tôi cũng không biết rằng mình có tin vào những gì nàng sắp nói ra hay không nữa.

“Em yêu thương anh nhiều lắm. Phải, trước khi về làm vợ của anh, em đã trải qua một cuộc tình của thời con gái. Nhưng, khi sang đây, qua một thời gian sống chung với nhau, tất cả những kỷ niệm thuộc về cuộc tình kia trong trái tim em đã bị hình ảnh của anh hoàn toàn lấn chiếm. Em cũng không biết được là em đã bắt đầu thương yêu anh từ hồi nào nữa. Em chỉ biết được là em đã yêu thương từng giọt mồ hôi anh đổ cho em, cho gia đình của em ở bên nhà, rồi cho con của chúng ta mấy năm sau này. Em yêu thương từng hạt bụi trên tóc, từng vết dơ trên áo của anh mỗi ngày khi tan sở về nhà.

Em yêu thương cái vóc dáng cặm cùi ngời thâu đêm suốt sáng bên bàn viết của anh để dịch bài vở cho người ta, hầu kiếm thêm chút đỉnh tiền, để người thân của mình vui đi phần nào cực khổ. Và còn nhiều, nhiều thứ khác nữa. Tất cả những thứ đó đã mang đến cho em niềm vui và hạnh phúc, đã đẩy lùi tất cả kỷ niệm vui buồn trong dĩ vãng của em vào một góc sâu thẳm nào đó của tâm hồn, để cho em chỉ nghĩ đến niềm vui trong hiện tại, và ước mơ, dệt mộng về hạnh phúc ở tương lai thôi anh à,” Ngọc nói một hơi, như một người đã rất lâu chưa được nói lời nào.

Không biết những lời nói kia có mãnh lực gì, mà khiến cho nước mắt của tôi cứ tuôn rơi hoài, không ngưng được.

“VẬY... vậy tại sao em lại nói với anh Hoàng là chỉ có con người của em ở bên cạnh anh thôi, còn trái tim em sẽ suốt cuộc đời này thuộc về anh ấy?” Tôi hỏi một câu ngu dại nhất trên đời.

Tôi nhận ra một thoáng ngạc nhiên trong đôi mắt Ngọc. Rồi nàng nhìn tôi, nét mặt buồn thật buồn, và như có vẻ gì quan tâm, lo lắng lắm.

“Phương, có phải câu nói này của em đã làm cho anh buồn lắm phải không?”

Tôi nhẹ nhẹ gật đầu, như thầm thừa nhận sự nhỏ nhen, hẹp hòi của mình.

Ngọc đưa hai tay, nắm lấy tay tôi lần nữa.

“Em xin lỗi anh. Em thật không nên nói ra những lời như thế. Em thật là hối hận đã nói ra những lời lẽ đó,” Ngọc nắm tay tôi thật chặt, như muốn tôi hiểu rằng nàng thật tình rất ăn năn hối hận về những lời nói của mình, và như còn muốn chia sẻ đi những nỗi buồn của tôi, từ trong quá khứ đến bây giờ.

“Thôi em à, chuyện đã qua rồi mà. Anh cũng có lỗi. Anh không nên nhắc lại để em phải thấy buồn như vậy,” tôi nhỏ nhẹ, thật tình mà nói, tôi cũng thấy tự trách mình đã gợi lên nỗi buồn cho vợ tôi trong hoàn cảnh như thế này.

“Em thấy có lỗi với anh nhiều lắm. Bây giờ em mới biết được lý do tại sao mấy tháng nay anh lại đối xử với em như vậy. Nghĩ lại lúc đó chắc anh đã buồn nhiều lắm, em thấy khó chịu lắm.”

Nước mắt của vợ tôi lại thêm một lần nữa, theo từng câu nói của nàng mà tuôn chảy.

“Em đừng nghĩ tới chuyện đó nữa. Em hãy an tâm mà tịnh dưỡng cho khoẻ đi Ngọc,” tôi cố khuyên lơn vì biết rằng trong lòng nàng đang khó chịu lắm.

Khuyên Ngọc như thế, nhưng tôi lại không thể tự khuyên được bản thân mình, vì nếu tôi muốn quên đi những lời nói kia, quả thật không phải là chuyện dễ.

“Thôi, anh hạ giường xuống cho em nằm nghỉ nghe,” tôi nói và toan với tay bấm nút hạ đầu giường xuống.

“Khoan đã anh. Cho em nói chuyện với anh thêm một chút nữa nghe anh. Em không thể an tâm mà nghỉ được đâu,” Ngọc vừa nói, vừa kéo tay tôi, ngăn lại.

“Phương ơi! Em mong anh hiểu cho rằng khi em nói ra những lời lẽ ngu dại đó, em còn trẻ người, non dạ lắm, chỉ mới mười chín, hai mươi tuổi mà thôi. Lúc đó, em còn chưa gặp mặt anh lần đầu tiên nữa.”

“Em nói sao? Em nói câu này trước ngày cưới của chúng ta sao?” Tôi hỏi nhanh, lòng như vừa phát hiện ra một điều gì quan trọng lắm. “Dạ! Lúc đó ba má tới nhà coi mắt em cho anh, rồi sau đó em nghe cha mẹ em nói là nếu em bằng lòng thì tháng sau anh về Việt Nam sẽ làm đám cưới. Em vì thương cha mẹ nên chấp nhận tất cả. Trước ngày cưới, em có tìm anh Hoàng để nói lời từ biệt. Thấy anh buồn quá. Em cũng buồn nữa. Trong lúc thiếu suy nghĩ, em mới nói ra những lời như thế để an ủi anh ấy. Em hối hận lắm. Nếu biết trước được rằng sẽ có ngày anh buồn vì câu nói đó, thì không bao giờ em nói ra đâu.”

Tôi thấy như mình vừa trở về thực tại, sau một thời gian dài lạc bước đến một không gian mịt mù, mông lung, mờ ảo và xa xăm lắm. Thì ra là như thế. Vậy mà tôi cứ tưởng cái khoảng thời gian bốn năm trời, từ ngày Ngọc sang đây cho đến khi chúng tôi về Việt Nam lần đó, đều hoàn toàn vô nghĩa, vì lúc nào cũng ngỡ rằng mình đã không tạo nên được chút tình cảm nào trong lòng của Ngọc. Thì ra bấy lâu nay, những gì tôi nghĩ về vợ tôi đều hoàn toàn sai hết. Thật tội nghiệp cho nàng, và cũng thật mai mỉa cho tôi.

Trách mình sao quá dại khờ

Để sầu để khổ cho người mình yêu

Giờ đây hối tiếc trăm chiều

Cũng không chuộc được bao nhiêu lỗi lầm “Ngọc! Anh xin lỗi em. Anh thật là hẹp hòi, nhỏ mọn, đã không suy xét kỹ, cũng không chịu hỏi em cho rõ ràng, minh bạch. Anh cứ tưởng là em nói câu này chỉ mới đây thôi, nên anh mới buồn như vậy, vì trong bụng cứ nghĩ là em chẳng những đã không thương anh, mà còn không xem trọng tình chồng nghĩa vợ mà chúng ta xây đắp suốt mấy năm trời. Anh có lỗi với em, để mấy tháng nay, vô duyên vô cớ làm cho em buồn như vậy,” tôi nói một hơi luông tuồng không đầu không đuôi gì cả. Nhưng vợ tôi hình như hiểu được. Mắt nàng lại sáng long lanh như vừa tìm ra được một niềm hạnh phúc cho mình.

“Không, anh đâu có lỗi gì chứ. Lỗi là ở nơi em hết. Tại câu nói ngu ngốc của em mà ra cả. Bây giờ, anh tha thứ cho em nghe anh. Anh đừng buồn nữa nghe anh, và cũng đừng làm cho em buồn nữa nghe,” Ngọc nói với tôi bằng một giọng điệu thiết tha, buồn man mác, khiến người nghe phải xao xuyến tâm hồn.

Tôi thấy mình thật ngu si, khờ dại. bấy lâu nay cứ mỗi mòn chờ đợi những gì mà mình đã có trong tay từ lâu lắm. Cứ buồn đau vì những nguyên nhân không hiện hữu, và cứ lo âu, sợ hãi những gì không xảy đến trong đời.

“Ngọc ơi! Bây giờ anh đã hiểu hết rồi. Giờ đây anh mới thật sự tin rằng em yêu thương anh nhiều lắm,” tôi hân hoan nói.

“Em vui mừng lắm. Anh đã hiểu được lòng dạ của em rồi. Mai một ngày, nếu em có vô tình làm điều gì cho anh buồn, anh hứa là anh sẽ chịu nghe em giải thích nghe anh, được không anh?” Ngọc yêu cầu, ánh mắt không dấu được vẻ hân hoan, sung sướng.

“Anh hứa. Bất cứ chuyện gì anh cũng hứa với em hết. Nhưng em

cũng hứa với anh giống như vậy nghe. Còn nữa, em phải hứa với anh là phải cố gắng ăn uống cho chóng bình phục nghe em.”

“Dạ, bây giờ em vui lắm. Em nghĩ là em sẽ khoẻ lại nhanh lắm. Anh đừng lo nữa nghe anh.”

Tôi nghe như cả một trời hạnh phúc đang xâm chiếm cõi hồn mình, làm cho hoàn cảnh chung quanh trong phút giây này dường như thay đổi hết. Không gian như rục rở hơn, tâm hồn như hoan lạc hơn, và tất cả mọi thứ ở quanh đây, như cũng đều xinh tươi, đẹp đẽ hơn nhiều.

“Ngọc à! Lúc này, em có nói là em yêu thương anh nhiều lắm, nhưng vì lúc đó trong lòng anh đang ngập tràn bao ý tưởng, nên đã không cảm nhận hết được niềm hạnh phúc mà em mang đến cho anh. Bây giờ, em có thể nói lại cho anh nghe một lần nữa được không?”

Ngọc nhìn tôi âu yếm, miệng nở nụ cười thật đẹp.

“Em không nói với anh một lần nữa đâu,” nàng cười tinh nghịch.

“Tại sao vậy em?” Tôi hoảng hốt.

“Tại vì em phải nói một trăm lần, một ngàn lần mới đủ bù lại những lúc anh không cho em nói,” nàng nũng nịu.

“Phương ơi! Em yêu anh. Em yêu anh. Em yêu anh. Em yêu anh.....”

Trong phòng bệnh lúc này, chỉ còn vang lên những tiếng nói thương yêu mà Ngọc riêng dành cho tôi. Tôi ngồi lên giường bệnh, dang tay ra ôm chầm lấy nàng vào lòng. Ngọc cũng ôm lấy tôi thật chặt, miệng không ngừng nói lên những tiếng nói yêu thương làm mát rượi cả tâm hồn.

Tim tôi rung động yêu đương. Lòng tôi ngập tràn hạnh phúc. Tôi ước ao sao cho thời gian dừng lại phút giây này, để những âm hưởng yêu

đương tuyệt vời kia, sẽ mãi mãi vang vọng bên tai tôi, vĩnh viễn không bao giờ tan biến.

Huỳnh Vân Tiên

Vancouver, B.C. Canada

Mùa Đông 2005

Huỳnh Vân Tiên

HẠNH PHÚC CỦA TÔI

Ngồi lái xe đến nhà má vợ mà trong lòng tôi ngổn ngang như tơ vò trăm mối. Lát nữa đây, tôi không biết phải dùng lời lẽ gì để nói với Hạnh, vợ tôi, cho phải. Mấy hôm nay Hạnh giận dỗi dắt bé Thảo, con chúng tôi, về nhà má vợ của tôi, làm cho tôi nhớ thương, buồn khổ rất nhiều. Tối hôm qua, qua điện thoại, Hạnh đã nói rất rõ ràng, dứt khoát với tôi, là tôi không còn lựa chọn nào khác, và cũng không còn thời gian gì nữa, mà phải quyết định ngay bây giờ, là phải chọn hoặc mẹ con nàng, hoặc người đó. Tuy Hạnh nói để cho tôi chọn lựa, nhưng nào có khác gì bắt buộc tôi phải bứt ruột mà lìa bỏ vợ con tôi, những người mà tôi yêu thương còn hơn chính cả bản thân mình. Phải chi Hạnh muốn tôi lựa chọn giữa mẹ con nàng với bất cứ điều gì khác, hay với bất cứ người nào khác, thì dễ xử cho tôi nhiều, vì tôi sẽ chọn vợ con mình ngay, không cần phải đắn đo, suy nghĩ gì cả. Dĩ

nhiên đối với người khác thì vậy, nhưng đối với người này thì không thể được, dù tôi phải hy sinh luôn cả hạnh phúc của gia đình.

Tôi biết được tôi sẽ buồn khổ rất nhiều, khi đích tay đánh mất đi hạnh phúc của mình. Nhưng, tôi đâu có thể nào làm khác hơn được, vì trong hoàn cảnh của tôi, tôi đâu có thể nào ích kỷ đến nỗi vì vợ con mình, vì hạnh phúc gia đình mình mà bỏ mặc một người, đối với tôi, có công ơn thâm sâu như trời biển. Hơn nữa, lại là người mà tôi thương yêu, tôn kính nhất trên đời. Đó chính là mẹ ruột của tôi. Cho đến bây giờ tôi cũng chưa hiểu được tại sao lại ra đến nông nỗi như thế này. Vợ tôi xưa nay vẫn là một người hiền thực. Còn mẹ tôi, dường như suốt cuộc đời của bà, không có gì quan trọng hơn là hy sinh cho chồng, cho con, cho cháu.

Hôm nay tôi lái xe chậm, thật chậm. Có lẽ tôi muốn tự cho mình thêm một ít thời gian, để hồi tưởng lại những kỷ niệm êm đềm của tháng ngày đã qua, bởi vì, chốc lát nữa đây, khi đã nói ra quyết định của mình rồi, tôi sẽ vĩnh viễn đánh mất đi một gia đình hạnh phúc.

Tôi và Hạnh thành hôn với nhau đã được hơn mười năm rồi. Chúng tôi quen biết nhau vài năm trước đó trong khổ nghèo, cơ cực, từ lúc hai đứa vừa chân ướt chân ráo bước đến mảnh đất dung thân này với hai bàn tay trắng, không tiền, không bạc, không ngôn ngữ, không học thức, không nghề nghiệp, cũng không người thân kẻ thuộc.

Trong hoàn cảnh bần hàn như vậy, chúng tôi đã tìm đến với nhau mà xây đắp nên một mái ấm gia đình. Chúng tôi đã làm việc rất vất vả để gây dựng, vun bồi tổ ấm của mình. Sau nhiều năm khó nhọc, chúng tôi mới có đủ khả năng để bảo lãnh những người thân còn kẹt lại ở quê nhà. Lúc đó, ba mẹ của tôi, vì chung quanh không còn ai chăm sóc mỗ mã ông bà tổ tiên nên đã không thể nào sang đây đoàn tụ với

tôi được. Bên nhà Hạnh, ba nàng mất sớm, chỉ còn má với bốn đứa em, tất cả đều được chúng tôi bảo lãnh sang bên này sáu năm về trước. Vợ chồng tôi sinh được bé Thảo khoảng hơn một năm sau đó. Đó là một khoảng thời gian hạnh phúc nhất của đời tôi. Bởi vì, ở bên đây, tôi, từ một đứa mồ côi, mồ cút, không cha mẹ, anh em, họ hàng, thân thuộc, lại bỗng dưng có một gia đình đông đảo, trong đó có má, có vợ, có con, và còn có thêm bốn đứa em nữa. mấy đứa em lớn của vợ tôi sau vài năm đèn sách, đều thành đạt, ra trường, tìm được việc làm, và không bao lâu thì mua được nhà rồi dọn đi cùng với má của chúng tôi. Những ngày vui vẻ hạnh phúc cùng sống chung trong một mái gia đình rồi cũng qua đi, để lại trong lòng tôi một nỗi buồn man mác trong suốt một thời gian dài sau đó.

Mấy năm trước, ba tôi qua đời. Cái chết của ông mang đến cho tôi một cảm giác mất mát lớn lao chưa từng có trong đời. Khó khăn lắm mới năn nỉ được mẹ tôi, để bà bằng lòng cho chúng tôi bảo lãnh sang đây đoàn tụ. Khi mẹ sang được bên này, tôi tưởng rằng những mất mát của tôi đã được phần nào bù đắp. Nhưng thực tế đã hoàn toàn không giống như những gì tôi mơ ước. Niềm vui đoàn tụ vừa đến với tôi chưa được bao lâu, thì nỗi buồn đã phủ phàng ập tới. Tất cả cũng chỉ vì thái độ cư xử của Hạnh đối với mẹ. Không lâu sau ngày mẹ tôi sang, tôi bắt đầu phát hiện ra thái độ hằn học của Hạnh, không những chỉ đối với tôi thôi, mà còn với mẹ nữa, làm cho tôi có cảm tưởng là dường như mẹ con chúng tôi vừa mang đến cho nàng một điều gì bất hạnh nhất ở trên đời. Mỗi một hành động tôi làm, mỗi một lời tôi nói, dường như đều gây cho nàng một nỗi bực dọc, khó chịu, đến nỗi phải hằn học, to tiếng với tôi mới hài lòng được. Còn đối với mẹ tôi, tuy chưa nói ngay tận mặt, nhưng những hành động

đầy nghiêng, những lời nói xỏ xiên, cũng đủ làm cho trái tim già nua của mẹ tôi tan nát hết. Phận làm con, làm sao tôi có thể tránh khỏi đau lòng khi đích mắt chứng kiến mỗi một phút giây mẹ trải qua trong đời, là mỗi một phút giây phải chịu đựng cực hình thể xác mà không hề than van nửa lời, vì không muốn con mình khó xử. Mấy tháng nay tôi âm thầm chứng kiến nỗi buồn của mẹ. Nói sao cho hết những điều mà mẹ tôi phải chịu đựng dưới mái gia đình mà đứa con trai bà luôn trân quý nâng niu, và ước mơ gìn giữ, với niềm hy vọng là, có một ngày, dâu của bà, sẽ thay đổi.

Những vật cũ kỹ, thô sơ, nghèo nàn, rách rưới mà mẹ tôi gom góp mang theo sang được bên này, đã trở thành những vật hy sinh vô tội vạ để vợ tôi trút cơn bực của nàng. Những thứ mà mẹ tôi trân quý nâng niu, để hoài niệm về những đoạn thời gian hạnh phúc nhất của đời bà, lại là những kẻ thù mà vợ tôi ghê tởm nhất. Từ chiếc túi xách đã cũ rách đến tấm thương, cùng với bộ đồ trà bằng sứ rẻ tiền mà lúc sinh thời ba tôi xem như là gia bảo, cho đến những bộ áo quần vải thô sơ đã từng che gió, chặn mưa, từng ngăn nóng, đỡ lạnh cho ba mẹ tôi, những thứ mà mỗi khi chỉ nhìn đến thôi cũng đủ làm cho tôi xúc động đến nghẹn ngào, nhưng đối với Hạnh, lại là những gì dơ dáy, bẩn thỉu, kinh khiếp nhất trên đời.

Làm sao có thể diễn tả cho được nỗi khổ sở của mẹ tôi, khi vì tuổi già thường hay đi tiểu đêm mà lại không biết có nên xả cầu hay không cho phải. Vì nếu xả cầu thì sợ tiếng nước chảy có thể làm thức giấc con dâu, còn nếu không, thì nó sẽ càng nổi giận hơn và cho mình là một bà già quê mùa, dơ bẩn, không có một tí khái niệm nào về vệ sinh thường thức.

Đã không biết bao nhiêu lần tôi bắt gặp đôi mắt yêu thương, trĩu mến

của mẹ tôi, khi nhìn bé Thảo. Những lúc như vậy, tôi cảm nhận ra rằng mẹ tôi đang thèm khát, mong muốn có được một cơ hội bế cháu trong vòng tay của bà, và ôm chặt nó vào lòng cho thỏa niềm yêu mến. Nhưng, mẹ tôi đã lâu lắm rồi không có cơ hội đó, vì hầu như lúc nào cũng có sự hiện diện của vợ tôi bên cạnh cháu, như để chắc chắn một điều là bà già dơ bẩn kia, không thể nào đụng đến đứa con gái yêu quý của nàng được.

Tôi thấy thương mẹ tôi quá! Tôi buồn nhiều lắm, và cũng thấy tự ghét bản thân mình, và giận vợ tôi thật nhiều. Tôi thấy ghét tôi, vì tại sao trong bấy lâu nay đã không biết làm gì hết, mà cứ để cho mẹ tôi phải buồn như vậy. Tôi thấy giận vợ tôi tại sao lại nở nhả tâm đối xử với mẹ tệt bạc như vậy. Nhiều lúc tôi muốn nói với Hạnh những lời trách móc, nhưng phần vì không nở nặng lời với nàng, phần vì không muốn sinh thêm chuyện rồi mẹ tôi biết được là tôi đã hiểu rõ ràng câu chuyện từ lâu, nên tôi cứ đành im hơi lặng tiếng. Suốt mấy tháng dài đằng đẳng, tôi cứ giả đồ như không hề hay biết chuyện gì, để khỏi làm cho mẹ tôi phải đau lòng và khó xử thêm hơn. Mỗi lúc nhìn mẹ, tôi thấy buồn quá. Mỗi nụ cười gắng gượng của mẹ muốn làm tôi vui, càng cho tôi thấy rõ một nỗi buồn hiu hắt, mà mẹ luôn cố tâm che dấu ở trong lòng. Mấy lúc gần đây, mẹ tôi sa sút thấy rõ. Nhìn mẹ, tôi liên tưởng đến cây phong già trước ngõ nhà tôi. Cái lạnh của Canada mỗi độ đông về đều làm cho nó tan tác, thê lương, lá cành xơ xác. Mẹ tôi cũng vậy, cũng bị cái lạnh ở đây làm cho hao mòn thân xác. Có khác chăng là, khi đông tàn xuân đến, cây phong lại đâm chồi nảy lộc và kết lá xanh tươi. Còn mẹ của tôi, dù mùa xuân có đến hay không, vẫn ngày càng xơ xác, tàn tạ.

Rồi chuyện gì đến, sẽ đến. Cách đây mấy hôm, mẹ tôi, cũng như

thường nhật, khi thấy tôi về đến nhà, mới ra phòng khách để trò chuyện cùng tôi. Khi bế bé Thảo trên tay, thì, một lần nữa, tôi nhìn thấy đôi mắt thương yêu trìu mến của mẹ đang đăm đăm nhìn cháu. Tôi không nhớ rõ lúc ấy tôi đang nghĩ gì, chỉ biết mình hai tay trao bé Thảo cho mẹ và nói:

“Mẹ bế cháu một lát đi mẹ. Nó nhẹ lắm.”

“Thôi, thôi, đừng con,” mẹ tôi nói nhanh, chân lui về phía sau, trong khi không dấu được vẻ bối rối trên nét mặt.

Vợ tôi, đang đứng nấu ăn tại nhà bếp, chạy như bay về phía chúng tôi, rồi đưa hai tay về phía trước, giật phăng bé Thảo từ trong tay tôi.

“Để em bế con cho, anh đi tắm đi,” vợ tôi nói.

Nàng đặt con ngồi lên sofa, và với tay lấy remote control ti vi, mở âm thanh thật lớn, hình như để khỏi ai phải nói thêm lời gì nữa.

Quay sang, bắt gặp gương mặt buồn bã của mẹ, tôi thấy vô cùng bất nhẫn ở trong lòng. Tôi bước tới ti vi, đưa tay tắt máy.

“Tại sao lại không để cho mẹ bế cháu chứ?” Tôi lớn tiếng, như muốn trút bớt đi những phần uất đang đè nén ở trong lòng trong suốt mấy tháng nay.

Hạnh trở mắt nhìn tôi kinh ngạc, có lẽ vì tôi rất hiếm khi lớn tiếng với nàng như thế.

“Em chỉ muốn tốt cho con thôi,” nàng chống trả, mắt nhìn thẳng vào mắt tôi như thách thức.

“Em nghĩ mẹ bế con là không tốt cho nó sao?” Tôi nói như muốn quát.

Mẹ kéo tay tôi nhẹ nhàng như ngầm khuyên đừng nên nổi giận.

“Ai biết được, mấy người già cả thường hay có bệnh trong người mà, đụng chạm lỡ lây sang cho con tôi thì sao!”

Tôi tức uất đến nóng cả mặt mày. Tôi muốn hét to lên cho Hạnh hiểu rằng những lời lẽ quá đáng của nàng đã khiến cho tôi đau lòng lắm, và chắc hẳn những lời lẽ xúc phạm, hỗn hào kia cũng đã làm nát tan lòng dạ của mẹ tôi rồi.

“Thôi, đi tắm đi con. Chuyện nhỏ xíu như hạt gạo mà, đừng để nó trở thành chuyện lớn nghe con,” mẹ lôi tôi đi và ôn hòa khuyên bảo.

Tôi vẫn chưa nguôi cơn giận, muốn tuôn ra những tiếng trách câu hờn với vợ tôi cho hả dạ, nhưng khi nhìn thấy mắt mẹ đã rơm rớm lệ, lòng tôi đột nhiên chùng xuống. Tôi thấy thật vô cùng hối hận vì đã để cho mẹ phải chịu cảnh đau lòng như vậy. Tôi thương mẹ tôi quá. Và nước mắt tôi cũng đã đổ xuống tự lúc nào.

“Con xin lỗi mẹ. Vợ con thật là hỗn xược, và bất hiếu với mẹ quá. Mẹ tha lỗi cho chúng con nghe mẹ,” tôi đi theo mẹ, và nói vừa đủ lớn cho Hạnh nghe được.

Vợ tôi đột nhiên nổi giận. Nàng bế thốc bé Thảo lên và đi nhanh ra cửa.

“Anh ngoan quá, có hiếu quá thì anh ở với mẹ anh đi, để mẹ con tôi đi cho khuất mắt anh. Tôi chịu đựng cũng đủ rồi,” nàng quay về hướng tôi, hét lớn, rồi bế con bước nhanh ra ngoài trước khi đóng sầm cửa lại.

“Hạnh! Hạnh à! Con đi đâu vậy? Đừng đi con, để từ từ mẹ nói cho nó hiểu,” mẹ tôi vừa nói lớn, vừa hấp tấp chạy theo đến đổi sắp ngã.

“Cứ để cổ đi đi mẹ à. Rồi mai một cổ sẽ hiểu ai mới là người có lỗi,” tôi đỡ lấy mẹ và nói thế.

“Chuyện thật có gì đâu mà các con cũng để thành có chuyện. Mẹ thấy hồng an tâm chút nào hết.”

“Hồng sao đâu mẹ, con biết giải quyết mà,” tôi nói thế cho mẹ an

tâm, chứ thực ra tôi cũng không biết phải giải quyết thế nào cho phải. Mẹ tôi thần thờ ngồi xuống, đưa tay kéo vạt áo lên lau giòng lệ trên đôi gò má nhăn nheo, khô gầy, hốc hác.

Nhìn mẹ mà tôi tưởng chừng như ruột của mình đang đứt ra từng đoạn.

Ơn dưỡng dục cao hơn trời, hơn núi
Nghĩa sinh thành rộng bằng biển bằng sông
Phận làm con sao tránh khỏi đau lòng
Khi đạo hiếu vuông tròn không giữ được

Má vợ tôi ra mở cửa cho tôi, và nhìn tôi quan tâm, lo lắng.

“Sao trông con ốm quá vậy Tâm, có chuyện gì lo âu lắm hả con?” Má hỏi.

“Dạ, con không sao,” tôi trả lời và đưa mắt nhìn về hướng vợ tôi đang ngồi quay lưng về phía chúng tôi tại bàn ăn. Trước giờ vẫn vậy, mỗi lần giận nhau, nàng không hề nhìn tôi, dù chỉ bằng nửa mắt.

“Bé Thảo đâu rồi má?” Tôi hỏi sau khi nhìn quanh tìm con mà không thấy.

“Nó đang ngủ trong phòng con Dung đó. Để má vô kêu nó dậy,” má tôi trả lời.

“Dạ, thôi khỏi má. Để con vô nhìn nó một chút cũng được rồi,” tôi nói, và bước vào phòng của Dung, em vợ tôi.

Nhìn thấy con thơ đang ngủ say mà lòng tôi bồi hồi khôn tả. Mới xa nó có mấy ngày mà tôi tưởng chừng như mấy tháng dài đằng đẳng. Qua hôm nay rồi, không biết bao lâu tôi mới gặp con được nữa. Tôi muốn ôm chặt nó vào lòng cho thỏa niềm nhung nhớ, nhưng sợ con thức giấc nên lại thôi. Tôi rón rén bước nhẹ ra khỏi phòng, tay nhẹ

nhẹ khép cửa mà mắt vẫn còn tiếc nuối không muốn rời khỏi con mình.

Vợ tôi vẫn ngồi bất động, vẫn quay lưng về phía chúng tôi. Dường như có sự hiện diện của tôi ở đây hay không, đối với nàng, cũng chẳng có gì khác biệt.

Tôi ngồi xuống sofa, đối diện với má.

“Tâm à, có chuyện gì vậy con? Tại bây giờ nào cũng vậy, có chuyện gì cũng không cho má biết,” má tôi hỏi. Xem ra, mấy hôm nay, Hạnh tuy ở đây, nhưng vẫn chưa nói gì với má tôi cả.

“Thưa má, chúng con đã nói chuyện rõ ràng trong điện thoại tối qua rồi. Chúng con... chúng con... quyết định... quyết định... không sống chung với nhau nữa má à,” tôi ngập ngừng nói ra quyết định của mình, khó khăn lắm mới che dấu được nỗi ghen ngào, xúc cảm. Tôi hướng mắt về phía vợ tôi, thấy đôi vai nàng rung lên nhẹ nhẹ.

“Trời đất! Chuyện gì mà đến nước này vậy con? Bộ con không còn thương vợ con của con nữa hả Tâm?” Má tôi sửng sốt, như không tin những gì mình vừa nghe là sự thật.

“Dạ, không phải đâu má, con thương vợ con của con nhiều lắm, nhưng, con không thể để mẹ con dọn ra ngoài được đâu má. Mẹ con năm nay đã cao tuổi lắm rồi. Con làm sao có thể an tâm mà để cho mẹ con sống một mình ở ngoài được hả má!”

“Cái gì? Con Hạnh nó đuổi chị sui ra ngoài hả? Sao bây giờ quá vậy Hạnh? Thuở nay chỉ có mẹ chồng đuổi con dâu thôi, chứ sao lại có chuyện con dâu đuổi mẹ chồng chứ! Sao con lại hỗn hào quá quắt vậy con?”

“Con làm sao mà dám đuổi mẹ chứ! Con chỉ muốn mẹ dọn ra ở riêng rồi thỉnh thoảng tại con cũng tới lui chăm sóc, chứ có phải bỏ luôn

đâu,” vợ tôi phân trần.

“Vậy có khác gì đuổi đâu mà bây còn biện luận chứ! Con à, con đâu có thể hư đốn như thế được. Bỏ phận làm dâu con, nếu mẹ chồng thương thì con nhờ, nếu lỡ mà có ghét, thì con phải chịu. Như vậy mới là hiếu thảo, mới là vì chồng vì con. Đàng này, mẹ của con hiền lành như vậy, thương yêu con cái như vậy, mà bây lại tác tệ như thế này. Thiệt là có phúc mà không biết hưởng,” má tôi mắng Hạnh một hơi, trong khi nước mắt đã chảy dài trên má.

Má tôi xưa nay vẫn thế, vẫn là người mau nước mắt, và tôi đây, cũng giống như má thôi, chứ nào có hơn gì. Không nghe Hạnh trả lời, tôi quay sang nhìn, nhưng nàng cũng vẫn chẳng hề xoay mặt lại.

“Tâm à, má có có lỗi với mẹ của con, với con nữa. Má sẽ dạy con của má, rồi sẽ qua bên đó xin lỗi chị sui. Con đừng nóng giận mà quyết định nông nổi nghe con.”

“Dạ, không có đâu má. Con bình tĩnh lắm má. Tối hôm qua con đã thức suốt một đêm và suy nghĩ rất kỹ càng. Nếu Hạnh đã quyết định không thể sống chung với mẹ con được, thì con cũng tôn trọng quyết định đó. Cứ xem như con không phải là mẫu người chồng giống như Hạnh mong muốn,” tôi nói với má, mà trong lòng lại muốn cho Hạnh nghe được những lời lẽ của tôi, nửa như than vãn, nửa như có phần hờn trách.

“Hạnh à, con nở lòng nào đối xử với thằng Tâm như vậy. Sao con không nghĩ tới cái hồi má với mấy em con mới qua đây. Nếu lúc đó, nó đối xử với má y như con đối xử với mẹ nó bây giờ vậy, thì con sẽ nghĩ sao chứ? Con ơi, sao con ngu vậy chứ! Con có biết con làm vậy là sẽ khiến cho chồng của con đau lòng lắm không con?” Má tôi tiếp tục khuyên dạy, mà vẫn chưa cầm được nước mắt. Tôi cũng mũi

lòng rướm rướm lệ.

“Tâm à, ngày mới qua, con đối đãi với má và mấy đứa em con như bát nước đầy. Má không bao giờ quên được. Mấy đứa nhỏ cũng nhắc hoài. Tụi nó thương con lắm. Má vẫn nhớ ơn con nhiều lắm.”

“Má đừng nói vậy má. Má với mấy em cũng đã mang đến cho con biết bao nhiêu là vui vẻ, hạnh phúc. Trong đời của con, con đâu có hưởng được hạnh phúc trong mái ấm gia đình nhiều lắm đâu má,” tôi nói lời thật tự đáy lòng.

“Má biết con thương vợ con nhiều lắm. Má nhớ hoài cái chuyện này. Con Hạnh nó đâu có biết.

“Con nhớ không Tâm, cái đêm trước ngày má với mấy đứa nhỏ dọn qua nhà này. Má nhớ lúc đó hơn nửa đêm rồi mà má cứ trần trọc hoài, ngủ không được. Má mới đi ra định lấy nước uống, thì thấy con ngồi một mình ở phòng khách không biết từ hồi nào rồi, coi bộ có vẻ buồn lắm. Má bước tới hỏi con chuyện gì. Con nói:

‘Ở chung lâu rồi, bây giờ má với mấy em dọn đi, con thấy buồn quá!’

“Má nhớ má nói, má cũng muốn tụi con đi theo mà tại tụi con hông chịu. Má còn cảm ơn con vì con đã đối đãi thật tốt với má và mấy đứa nhỏ. Và chính là lời nói của con làm cho má cảm động quá nên má mới nhớ hoài. Má nhớ con nói như vậy nè:

‘Con cũng cảm ơn má và mấy em nhiều lắm. Mấy năm vừa qua, tuy có vất vả đôi chút, nhưng lại là những tháng ngày thật đẹp trong đời con. Lâu lắm rồi, từ lúc rời khỏi ba mẹ con, con đâu còn được sống trong một gia đình hạnh phúc. Má và các em đã mang đến cho con những gì con mơ ước. Vả lại con thương vợ con nhiều lắm, nên tất cả những gì thuộc về Hạnh, hay có liên quan đến Hạnh, con đều thương hết má à.’

“Nghe con nói vậy má xúc động lắm. Má nói thầm trong lòng là con gái của má đã khéo chọn cho mình một người chồng xứng đáng,” má tôi kể với giọng bùi ngùi xúc cảm, trong khi khóe mắt vẫn còn chưa khô ngấn lệ.

Chuyện đã qua lâu rồi mà má tôi vẫn còn nhớ rõ.

“Con thấy không Hạnh, thằng Tâm nó thương con nhiều lắm. Má với mấy đứa em của con tự dọn đi mà nó còn thấy buồn, không nỡ rời xa. Vậy mà, bây giờ đuổi mẹ người ta, thử hỏi, ai không đau lòng cho được!” Má nói ra đúng tâm sự của tôi, làm cho tôi thấy an ủi rất nhiều.

Rồi bỗng nhiên, chợt nghĩ đến một việc khiến tôi buồn man mác. Tôi buột miệng thốt ra thành lời:

“Chắc tại Hạnh không có thương con nhiều, nên mới không có thương những gì thuộc về con, hay có liên quan đến con đó má.” Tôi quay sang nhìn Hạnh, thấy đôi vai nàng lúc này đã rung lên từng nhịp. Tôi muốn nói lên những lời trách hờn sau cuối, nhưng ngẫm nghĩ rồi lại thôi. Tôi vừa chợt nghĩ đến những tháng năm dài gian lao, cơ cực mà nàng phải gánh chịu sau khi về làm vợ của tôi, để cho tuổi thanh xuân phải héo tàn, phai úa. Tôi thật không nỡ lòng nói gì thêm nữa.

Thôi thì ta hãy chia tay

Lối kia em bước, đường này tôi đi

Trao nhau lời đắng mà chi

Để rồi cũng phải phân ly não lòng

Tôi thấy trong lòng vô cùng xót xa và nuối tiếc, bởi, trước lúc xa nhau, lại không có dịp nghe được một lời từ biệt nào của Hạnh.

Nhưng, có lẽ như thế lại tốt hơn, vì biết đâu, một lời cay đắng bây giờ, dù không ai cố tâm, cũng có thể vô tình làm cho buổi chia ly thêm bề bàng, chua chát.

Em hơi thôi đành xa cách nhau
Gieo chi cay đắng chỉ thêm sầu
Nhất phen ly biệt thiên thu khổ
Một lần dang dở trọn đời đau

Rồi, như không muốn kéo dài giây phút đau lòng này thêm nữa, tôi đứng bật dậy, vừa bước nhanh ra cửa, vừa nói với má tôi:

“Má chăm sóc vợ con của con giùm con nghe má.”

“Tâm! Tâm! khoan đi con, nghe má nói nè.”

Ở bên ngoài, tôi nghe má gọi với theo. Tôi tiếp tục chạy nhanh về chỗ đậu xe, không quay đầu nhìn lại.

Về đến nhà, thấy cửa phòng mẹ đang mở, tôi rón rén bước vào, thấy mẹ tôi đang hí hoáy xếp đồ vào chiếc túi xách cũ kỹ, phai màu của mẹ.

“Mẹ, mẹ đang làm gì vậy mẹ?” Tôi ngạc nhiên hỏi, lòng như dự cảm ra có điều gì chẳng lành đang xảy đến.

“Tâm, mới về hả con, chút nữa mẹ đi con à,” mẹ tôi trả lời, cố giữ vẻ thản nhiên.

“Mẹ đi đâu mẹ?” Tôi hốt hoảng.

“Mẹ đi qua cậu Trung. Hôm trước mẹ gọi điện cho cậu biết rồi. Sáng nay thẳng Thành, bạn con, nó đã mua vé máy bay giùm mẹ.”

Cậu Trung là em họ của mẹ tôi, đã định cư ở Toronto từ lâu lắm. Tôi thấy lòng buồn vô hạn. Thì ra mẹ đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước, vậy mà tôi đâu đã biết gì.

“Cậu con nói nhà cửa bên đó rộng rãi lắm, kang trang lắm, thiên hạ, xe cộ đông vui lắm, và nhất là khí hậu tốt lắm. Hồng chừng mẹ qua bên một thời gian thì sức khỏe khá hơn à nghe Tâm,” mẹ tôi nói huyền thuyên, dường như muốn tôi hiểu rằng bà đang rất vui mừng trước một chuyến đi xa.

Tôi thấy thương mẹ tôi quá. Tôi muốn nói với mẹ rằng ở Canada này, ngoài vùng đảo Vancouver Island ra, thì đâu còn có nơi nào có khí hậu tốt hơn Vancouver của mình nữa mẹ. Nhưng chỉ nghĩ thế thôi, chứ tôi chẳng nói ra làm gì. Hơn ai hết, tôi hiểu được rằng, mẹ tôi muốn bỏ ra đi, đâu phải vì khí hậu nơi này không bằng nơi khác, mà chỉ vì không muốn tôi khó xử mà thôi. Chắc hẳn, mẹ nghĩ rằng sự ra đi của bà, có thể giữ lại cho tôi một mái gia đình êm ấm.

Lòng của mẹ bao la vô tận

Bởi thương con chấp nhận hy sinh

Quản chi tan nát tim mình

Miễn sao con trẻ gia đình an vui

Tại sao các bà mẹ trên thế gian này lại hy sinh cho con nhiều như thế? Nhiều đến nỗi ngay cả bản thân mình cũng sẵn sàng bỏ mặc. Tôi không biết ở Toronto có cây phong già nào giống như cây phong già trước ngõ nhà tôi hay không. Và nếu có, thì không biết nó có kết lá xanh tươi trở lại mỗi độ đông tàn, xuân đến hay không. Tôi chỉ biết chắc một điều là, cái lạnh kinh người bên ấy, cùng với nỗi buồn thê thiết ở trong tim, sẽ làm cho mẹ tôi hao mòn đến chết.

“Mẹ đừng đi mẹ. Tối hôm qua con đã nói rõ ràng với vợ con rồi. Lúc này con cũng đã thừa qua với má con. Chúng con đã quyết định xa nhau mẹ à,” tôi nói, cố trấn áp nỗi buồn, và lòng thật mong mẹ tôi thay đổi ý định.

“Tại sao con lại làm vậy hả Tâm? Con đâu có thể chính tay phá tan gia đình của mình như vậy được.

“Con à, Con là người chồng, người cha, người chủ gia đình. Con phải có trách nhiệm chăm sóc, nâng niu, phải có bổn phận trân quý, thương yêu, gìn giữ và bảo vệ gia đình của con chứ. Mà gia đình của con hiện giờ chỉ có con, và vợ con của con thôi. Phải, trước đây, mẹ và con cũng thuộc về một gia đình, trong đó có ba con, có mẹ và con. Nhưng, những chuỗi ngày đó đã qua rồi, và cái gia đình đó cũng không còn tồn tại nữa. Ba con đã mất rồi, và mẹ cũng đâu còn sống được bao lâu nữa. Người mà có thể đi với con cho hết đoạn đường đời, chính là vợ của con đó, con biết không Tâm?” Mẹ tôi nói một hơi, như muốn tôi hiểu ra rằng tôi vừa làm ra một hành động điên rồ, ngu dại nhất, khi đích tay bóp chết hạnh phúc của mình.

Tuy không đồng ý với quan niệm gia đình của mẹ, tôi cũng thầm công nhận rằng mẹ tôi nói đúng. Đúng ở chỗ, mai một này bà sẽ theo ông theo bà, theo ba tôi mà đi vào một cõi vô hình xa thăm thẳm, để lại cho tôi một niềm đau không dễ gì chịu đựng. Niềm đau mà tôi đã một lần nhận lãnh cái ngày ba tôi mất. Tôi biết nếu mẹ mất đi thì nỗi đau kia sẽ trở lại với tôi càng mãnh liệt hơn nhiều, vì khi ba tôi qua đời, ít ra tôi cũng còn có mẹ. Lần này, thử hỏi tôi còn có gì nữa chứ! Nhưng, nếu mẹ phải ra đi vì qui luật của đất trời, thì tôi hoàn toàn bất lực, đâu biết làm gì khác hơn được. Đàng này lại khác, nếu như có bất cứ cơ hội nào có thể giữ mẹ lại bên tôi, tôi không bao giờ bỏ lỡ. “Tâm à, đối với những người tầm thường như chúng ta, ở trên đời này, không có gì quan trọng hơn là gia đình của mình đâu con,” mẹ tôi tiếp tục khuyên dạy.

“Thưa mẹ, con cũng biết gia đình là quan trọng lắm, nhưng, nhiều khi

chỉ vì hoàn cảnh mà phải bút ruột bỏ đi thôi mẹ à.”

Nói vừa dứt câu, tôi thấy nét mặt của mẹ tôi buồn dịu vợi. Tôi hối hận vô cùng vì biết mình đã lỡ lời, làm khơi dậy một nỗi buồn sâu thẳm mà mẹ tôi đã đeo mang trong lòng trong suốt ba mươi năm qua.

Theo như lời mẹ tôi kể trước đây, thì đó là lần đầu tiên trong đời mẹ tôi phải rời khỏi con mình khi tôi mới vừa tròn ba tuổi. Năm đó, vì sinh kế của gia đình, nên mẹ tôi đành phải gạt lệ lìa bỏ cha con tôi mà đi ở mướn cho người ta. Khi đó, tôi tuy còn thơ dại, nhưng dường như cũng cảm nhận ra được nỗi buồn da diết của một buổi biệt ly, cho nên cứ khóc kêu đòi mẹ. Mẹ tôi kể, khi mẹ cố dần lòng, xách giỏ, bước vội ra khỏi ngưỡng cửa thì tôi ngồi phịch xuống đất, chân đạp tứ tung, hai tay hướng về phía mẹ tôi mà kêu gào lên:

“Mẹ! Mẹ đừng bỏ con! Mẹ!”

Đó là lần đầu tiên trong đời mẹ tôi rời bỏ tôi, nhưng nó không phải là lần duy nhất. Năm tôi mười lăm tuổi, vì tương lai của con mình mà mẹ tôi, lại phải thêm một lần nữa gánh chịu đau sầu khi chia cắt với con. Tôi nhớ rõ đó là hôm tôi phải xuống tàu đi vượt biển. Ba tôi đạp xe lôi, chở mẹ con tôi đến bến, để đưa tiễn tôi lên tàu làm một chuyến viễn du không hẹn ngày trở lại. Mãi cho đến bây giờ, dù đã trôi qua mười tám năm rồi, tôi vẫn chưa quên được hình ảnh của ba tôi, còng lưng đạp xe lên dốc, mà thỉnh thoảng cứ quay đầu nhìn lại phía sau, như cố ghi sâu vào trong ký ức của ông, những hình ảnh sau cùng của đứa con yêu duy nhất. Còn mẹ tôi, cứ nắm chặt lấy tay tôi không muốn buông ra, dường như bà sợ rằng một khi đã buông tay tôi ra rồi, là sẽ vĩnh viễn đánh mất tôi đi, mãi mãi không bao giờ còn tìm lại được.

Ôi! Cái đoạn đường từ nhà ra đến chỗ tàu đỗ bình thường thấy rất xa

xôi, sao bây giờ lại mau tới quá. Tôi ao ước có một phép lạ nào đó xảy ra làm cho thời gian dừng lại, để tôi có thể mãi mãi được tận hưởng những giây phút còn ở bên cạnh mẹ cha mình. Nhưng, cái phép lạ đó, đã chẳng bao giờ xảy đến với tôi, bằng chứng là chúng tôi đã đến nơi rồi. Ba tôi dừng xe lại, giọng ông nghẹn ngào nói với tôi, như cố trấn áp bản thân mình để khỏi phải tuôn ra những giọt lệ thảm:

“Thôi, con xuống tàu đi Tâm. Ba mẹ đưa xuống hồng tiện.”

Tôi vượt khỏi tay cổ trì kéo của mẹ tôi, bước xuống xe. Tôi nhìn thấy nước mắt của mẹ tôi đã tuôn đổ như mưa nhưng bà cố nén để khỏi phải bật lên thành tiếng. Tôi hiểu được rằng, mẹ tôi sợ tiếng khóc có thể gây nên sự chú ý của người khác, rồi ảnh hưởng đến an nguy của con mình. Ôi! Cái buổi chia ly sao buồn não ruột.

“Tâm, Tâm à, con đang nghĩ gì vậy?” Mẹ cắt ngang giọng suy tưởng của tôi, kéo tôi về thực tại.

“Mẹ ở lại nghe mẹ? Con đã xa mẹ biết bao nhiêu năm rồi, bây giờ mới được ở gần bên cạnh. Mẹ đừng đi nghe mẹ,” tôi không trả lời câu hỏi của mẹ, mà cứ tiếp tục van nài.

“Đừng có khờ quá con à. Thì cứ để mẹ đi một thời gian rồi tính sau. Bây giờ, chuyện quan trọng nhất con phải làm là năn nỉ vợ con về. Con hồng thương con của con sao Tâm?” Giọng mẹ tôi nghẹn ngào, mắt đỏ hoe, dường như mẹ đang cố ngăn những giọt lệ thương tâm sắp chảy tràn ra khóe mắt, vì có lẽ mẹ nghĩ rằng, nước mắt bây giờ sẽ làm nát lòng người đi kẻ ở.

Tôi muốn trả lời với mẹ rằng con thương con của con nhiều lắm. Còn mẹ, mẹ có thương con của mẹ không mẹ? Dĩ nhiên tôi đã chẳng nói ra lời vì biết rằng mẹ thương tôi rất nhiều nên mới quyết lòng ra đi

như thế.

“Thôi, mẹ đi nghe Tâm,” mẹ tôi vừa nói vừa đứng lên, đưa tay xách chiếc túi.

Tôi vội đứng lên theo, kéo tay mẹ lại, lòng tôi bấn loạn, và những hình ảnh buồn đau của buổi tiễn đưa năm nào lại hiện về trong tâm trí tôi hoàn toàn rõ nét.

Đời người một chuyến ly tan

Đã là quá đủ trái ngang một đời

Còn tôi mấy bận xa rời

Nên tôi cứ cảm thấy trời bất công

“Mẹ, ba mươi năm trước khi mẹ lần đầu tiên rời bỏ con, thì con còn nhỏ dại lắm. Trí óc non nớt của con đâu có cho phép con nhận biết được cái gì là chia ly, cái gì là buồn khổ đâu mẹ. Những gì mà con biết được, đều là do ba mẹ kể lại. Lần thứ hai, khi con mười lăm tuổi, con phải rời khỏi ba mẹ mà đi vượt biên. Lúc đó tuy con đã khôn lớn để có thể nhận thức được thế nào là ly biệt, là buồn đau, là sầu khổ, nhưng cũng đâu có đủ khôn lớn để quyết định cho tương lai và cuộc đời mình hả mẹ. Còn bây giờ, con đã hơn ba mươi tuổi rồi. Không lẽ, con cũng không có quyền quyết định làm những gì mà mình cho là đúng sao mẹ?” Tôi nói một hơi qua làn nước mắt, tuôn ra hết những ẩn ức thâm kín trong lòng.

Nước mắt của mẹ tôi cũng tuôn rơi ràn rụa. Và dường như để dứt khoát với lòng, mẹ đẩy tay tôi ra, rồi xoay mình bước thật nhanh về phía cửa phòng.

Tôi hốt hoảng thật sự. Tôi linh cảm rằng khi mẹ khuất bóng sau khung cửa là, cũng như hai lần trước, sẽ rời xa tôi không biết đến

bao giờ mới có ngày gặp lại. Và biết đâu, may mắn sẽ không còn đến với tôi như trước nữa, mà lần này, sẽ là lần chia ly vĩnh viễn.

Tôi thấy trong người không còn hơi sức gì nữa. Thần trí tôi cơ hồ muốn mê man, đầu óc tôi choáng váng, mắt tôi tối sầm, tứ chi tôi bủn rủn, chân đứng không vững và ngã quỵ xuống sàn. Nước mắt tôi tuôn đổ, hai tay tôi hướng về phía mẹ tôi mà kêu gào lên lạc giọng: “Mẹ! Mẹ đừng bỏ con! Mẹ!”

Mẹ tôi đứng khựng người lại, rồi quay đầu nhìn tôi.

Không biết có phải tiếng kêu đầy bi thương của tôi, hay hình ảnh thảm nảo của tôi hiện giờ, hay cả hai, đã gọi lại trong lòng mẹ kỷ niệm xa xưa từ ba mươi năm về trước.

Mẹ buông rơi túi xách, chạy nhanh về phía tôi, ngồi phịch xuống sàn, và ôm chầm lấy tôi mà khóc. Tôi cũng gục đầu vào lòng mẹ, khóc nức nở.

Không biết mẹ con tôi đã khóc bao lâu. Khi dịu lại đôi chút, tôi nhận ra ngoài tiếng khóc của chúng tôi, còn có tiếng khóc của ai khác nữa.

Tôi ngược nhìn qua vai mẹ, trông thấy Hạnh, và má vợ tôi nơi ngưỡng cửa, đang đứng ôm nhau mà khóc tự bao giờ.

Thấy tôi nhìn lên, Hạnh chạy lao tới, sà xuống ôm lấy mẹ.

“Mẹ! Con xin lỗi mẹ. Mẹ tha thứ cho con nghe mẹ, con hối hận lắm!”

Nàng vừa khóc vừa nói với mẹ tôi.

“Tâm, tha lỗi cho em nghe. Em xin lỗi. Em biết lỗi rồi. Em không bao giờ ngu dại như vậy nữa đâu,” quay sang tôi nàng nói.

“Chị sui à, con nó ngu dại quá. Chị tha thứ cho nó nghe chị. Chị đừng trách nghe chị,” má vợ tôi nói với mẹ.

Mẹ tôi lắc đầu, rồi lại gật, và tiếp tục lắc đầu trở lại, dường như mẹ đang phân vân, không biết nên lắc, hay gật đầu mới là tha thứ.

“Mẹ đừng đi nghe mẹ, đừng bỏ chúng con nghe mẹ,” Hạnh nói như van cầu.

Lần này, mẹ tôi gật đầu lia lịa.

“Ừ, mẹ không đi đâu hết. Mẹ không đi đâu hết. Miễn sao các con của mẹ được yên vui hạnh phúc, là có làm gì mẹ cũng chịu hết,” mẹ nói qua những giọt nước mắt tuôn tràn, tay vuốt vuốt tóc Hạnh, rồi lấy tay nàng mà đặt vào tay tôi.

Hạnh ngược cặp mắt còn đang đắm lệ nhìn tôi, như thiết tha mong đợi một lời tha thứ. Tôi mỉm miệng cười với nàng. Hạnh cũng đáp lại tôi, bằng một nụ cười pha ngấn lệ long lanh xinh đẹp nhất mà tôi chưa từng được thấy trong đời.

Giữa lúc đó, tôi thấy trong lòng lâng lâng, phơi phới, như có một cái gì đó dịu dàng êm ái lắm đang tràn ngập trái tim mình.

Cảm ơn Trời Phật, cảm ơn Thượng Đế, cảm ơn tất cả những đấng thiêng liêng tại thượng, cảm ơn mẹ, cảm ơn má, cảm ơn Hạnh, đã mang về cho tôi một niềm hạnh phúc vô biên. Niềm hạnh phúc mà chỉ vài phút trước đây thôi, tôi những tưởng đã hoàn toàn đánh mất đi. Giờ đây, lại nguyên vẹn trở về.

Huỳnh Vân Tiên

Mùa Thu 2004

Nguồn: Huỳnh Vân Tiên
Được bạn: Ct.ly đưa lên
vào ngày: 30 tháng 11 năm 2004